

1

வியூகம்

சித்திரை

1988

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வே. ராஜேந்திரராவின் பக்கம்

ரூபா 5/-

கவிதைநூல்

வெளியீடுகள்

வெளியீடுகள்

உமா வரதராஜீனின்
உள்மனயாத்திரை
சிறுகதைத் தொகுப்பு

தொடர்பு கொள்க :
127/4, பிரதான வீதி,
கல்முனை.

தண்பர் சபா. சபேசனின் நேசத்தில் இப்பக்கம்.

தேசிய ரீதியாக அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கமும் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. அறுபத்தொன்றிலே உருவாக்கப்பட்ட கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் பல வருடங்கள் குறிப்பிடத்தக்க சேவைகள் புரிந்தது. ஆரம்ப காலம் முதல் அதில் முக்கிய உறுப்பினராக நான் இருந்துள்ளேன். சில விடயங்களைக் கூறவேண்டியுள்ளன.

கல்முனைப் பகுதியின் இலக்கிய வளத்துக்கு உரமிட்ட பெருமை நீலாவணனையே பெரும்பாலும் சாரும். இவர் (11-01-75) எம்மைவிட்டுப் பிரியும்வரை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து இப்பகுதியின் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சிக்கு உயிர் கொடுத்தார். எழுத்தாளர் சங்கக் கருத்தரங்குகளிலும் அவரின் வீட்டில் நிகழும் சந்திப்புகளிலும், மனம் திறந்து சுவையாகவும், சரளமாகவும் நீண்டநேரம் பேசுவதில் நீலாவணன் வல்லவர். அவருக்கு நிகராக எவரையும் கொள்ளமுடியாது.

ஆரம்பகாலத்தில் காரைதீவிலிருந்து சி. பி சத்தியநாதனும், கல்முனையிலிருந்து நானும் நுஃமானுமாக மூவரும் பின்னேரமானதும், நீலாவணனைத் தேடி ஒடிப் போவது வழக்கம். நாங்கள் திரும்புவதற்கு இரவு பத்து மணிக்குமேல் ஆவதும் உண்டு. கொஞ்சக்காலம் இதுவே எங்கள் வேலை. அவரோடு உரையாடிக்கொண்டிருப்பது ஒரு போதும் தெவிட்டியதே இல்லை. அவர் புதிதாய் எழுதிய கவிதை, அதன் ரிஷிமூலம், சுவைத்துப் படித்த நூல்கள், பழைய சுவையான அனுபவங்கள், படைப்பிலக்கியத்தின் தாற்பரியங்கள் - இவைகளே உரையாடலின் பொருளாய் அமைந்து நின்றன. இடையிடையே எங்கள் உள்ளக் கிடக்கையையும் கூறுவோம். எமது சிருஷ்டிகளையும் காட்டித் திருத்தங்களையும் கேட்டுத் தெளிவடைவோம். எங்களைப்போல் பல எழுத்தாளர்கள் அங்கு சமூகம் தருவார்கள்.

இப்பகுதியின் முன்னணி எழுத்தாளராக விளங்கும் பலர் அப்போது கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். ஆரம்ப கால உறுப்பினருக்கு ஓர் ஆதர்ச வழி காட்டியாகவே நீலாவணன் இருந்தார். எமது எழுத்தாளர் சங்கம் கவியரங்குகளையும், கருத்தரங்குகளையும், இலக்கிய விழாக்களையும் சிறப்பான முறையில் நடாத்தியது. பெருந்தொகையான ரசிகர்களின் ஆதரவும் கிடைத்தது. பிரமுகர்களும் மனமுவந்து நிதி உதவியும் புரிந்தனர். அகில இலங்கை ரீதியாக நடாத்திய இலங்கையர்கோன் சிறுகதைப் போட்டி, இலங்கையர்கோன் விழா, மழைக்கை கவிதை நாடகம், பாராட்டு விழாக்கள், சந்திப்புகள், அறிமுகக் கூட்டங்கள், விமர்சன அரங்குகள் என்பன இன்னும் பசுமையான நினைவாகவே மிளிர்கின்றன.

சில ஆண்டுகளின்பின் எழுத்தாள நண்பர்கள், தொழில்புரிய வெளியூர் சென்றனர். 63ல் இலகிதராக கொழும்பு சென்ற நான் 64ல் பறக்கடுவையில் ஆசிரியராக அமர்ந்துவிட்டேன். சங்கம் சம்பந்தமான என் முயற்சிகளும் சிறிது சோர்வடைந்தன. பின்பு அவைகள் வழமைபோல் தொடர்ந்தன.

நான் வெளியூரில் வேலை செய்யும் போது நீலாவணன் எனக்கு 'அன்புத் தம்பி' என்று கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நானும் 'அருமை அண்ணா' என எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். நீலாவணனின் 'வழி', 'வேளாண்மை' இரண்டும் தான் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் ஐந்தாறு தொகுதிகளுக்குப் போதுமான கவிதைகள் பத்திரிகை நறுக்குகளாகவே இருக்கின்றன. எதிர்வரும் வைகாசி 31ல் அவரது 57ஆவது நினைவுதினம். அந்த நினைவாக அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றிலிருந்து சில வரிகளை வாசகர்களோடு பகிர்ந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“.....02-10-66, அன்புத் தம்பி, யாழ் கம்பன் கவியரங்கம் நன்றாகச் செய்ததாகவே நம்புகிறேன். புலவர் மணி, வி. சி. க. போன்றோரும் இருந்து ரசித்தனர். வீ. கி. க. கவியரங்கு முடிந்தவுடன் என்னுடன் வாழ்க்கையில் முதல் முறையாகப் பேசினார். ஆனால் என் கவிதை பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. நம் நாட்டின் மானத்தை எந்த அரங்கிலும் நான் விட்டுவிடவில்லை. என்வரை திருப்தி. திமிலைத்தமிலன், வி. கந்தவனம், இ. நாகராசன் ஆகியோர் என்னுடன் பாடினார்கள். சொக்கன் தலைமைதாங்கி ‘நெருப்புக் கவிஞர் நீலாவணன்’ என்று சொன்னார். அந்தக் கவிதையை தம்பி தீபன் கொண்டு சென்றார். நீங்கள் நேரில் படியுங்கள்.

திரு. நுஃமான் ‘உறவு’ கவிதை பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கிய நண்பர்களோடு பழகச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஒரே நாள் தங்கல். ஓயாத பெருமழை. வெள்ளம். எங்கும் வெளியில் போகவில்லை. டொமினிக் ஜீவாவைக்கூட காணவில்லை. தங்கள் ‘குளிப்பு’ மல்லிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளதாக நல்லை அமிழ்தன் என்பவர் சொன்னார், ஒன்று வாங்க முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. மல்லிகைக்கு அங்கு நல்ல கிராக்கியாம் என்றும் கேள்வி. இனி ஜீவாவுக்கு நேரில் எழுதித்தான் பெறவேண்டும். கிடைத்ததும் அனுப்புவேன்.

இங்கு ஒரேநாள் மழைபெய்து ஓய்ந்திருக்கிறது. தீப் பள்ளயம் தீபன், கனி, மௌனகுரு ஆகிய மூவருக்கும் நல்ல சந்திப்பை ஏற்படுத்தியதாம். மௌனகுரு, எனது ‘தி’ கவிதையை திரு. கைலாசபதிக்குப் படித்துக் காட்டினாராம். இப்படியெல்லாம் எழுதும்படியாக நீலாவணனைத் தாக்கியது எதுவாக இருக்கும்? என்று வியந்தாராம் அவர். ஷெல்லியும் இப்படிப் படியுள்ளான் என்றும் கூறினாராம். முருகையனின் மொழிபெயர்ப்புக்களின் தாக்கம் என்றார் ஒருவர் தங்களிடம். நான் எதைச் சொல்லலாம்? காலம் சொல்லும். காத்திருப்போம். யாவரும் நலம் உடையோம். தங்கள் நலத்துக்கும் பிரார்த்திக்கிறோம். வணக்கம்!

— அண்ணன் நீலாவணன்

மாட்டேன் என்ற கட்டுப்பாட்டு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் மீண்டும் வேலைகிடைத்தது. மனதுக்கு ஆறுதலான விசயம்.

யதார்த்தவாதி

சமூகவிரோதி

யதார்த்தமாக எழுதவேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தல் நமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு fashion ஆக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் அவர்களின் எழுத்து இந்த யதார்த்தவாதத்திற்கு எதிரானதாக அமைவது பொதுவான அம்சமாகும். இதை விட 'சோசலிஸ யதார்த்தம்', என்ற கோட்பாட்டுக்குரல் விளங்கியோ விளங்காமலோ நமது எழுத்தாளர்களிடையே அடிக்கடி அடிபடுகிறது.

சரி விசயத்திற்கு வருவோம்.

ஒரு கவிதை எழுதப்போய் ஒருத்தியின் வேலை போய்விட்டது. 'வாழ்க்கை, என்ற தலையங்கத்தில் மெனிக்கா என்ற பெண் முதன்முதலாக ஒரு கவிதை எழுதினார். அவள் கட்டுநாயக்காவில் உள்ள சுதந்திரவர்த்தகவலயத்தில் வேலை செய்யும் ஏழைத் தொழிலாளி. சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் வேலை செய்வவர்களில் தொண்ணூறு வீதமானவர்கள் பெண் தொழிலாளிகள். இவ்வலயத்தில் வேலைசெய்பவர்கள் கிட்டத்தட்ட அடிமைகள் என்பது எல்லோரும் ஒரு தத்துவம்போல ஏற்றுக்கொள்கிற உண்மை. இவ் வலயத்தில் வேலை செய்வதனால் ஏற்படும் அவலங்களை வெளியிட்டு மூச்சுவிட அவளுக்கு வேறு ஒரு சாதனம் கிடைக்கவில்லை. கவிதை கைகொடுத்தது.

அவள் கவிதை அல்ல. அவள் அவலம் கவிதை எழுதத்தூண்டியது. எழுதி அவ்வட்டாரப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்தாள். அவளது முதற் கவிதை பிரச்சினையைத் தொடக்கியது. வர்த்தக வலய ஊழல்களை வெளிப்படுத்தியதற்காக அவள் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டாள். பின்னர் கஸ்டப்பட்டு, போராடி கவிதை எழுத

நானும் ஒரு கவிதை எழுதி ஏற்பட்ட ஓர் அனுபவத்தை நினைத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் வேலை போகவில்லை. சமூக விரோதியாகி 'ஹிஜ்ரத்', போகவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அப்பொழுதெல்லாம் ஆறுதல் தந்தது அ. யேசுராசாவின் கவிதை அடிகள்

"காலநகர்வில்
தாங்காமையில் வெளிவந்து
சிறுதூரம்
நடக்கத் தொடங்கினேன்
தடிகளுடன் என்செ்குழந்தனர்
'கலகக்காரன்' என்று சொல்லி"

ஐவன் பிரிஸ்

இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கிய ஓவியக்கலைஞர் ஐவன்பிரிஸ் தமது 66வது வயதில் இங்கிலாந்தில் காலமானதாக பத்திரிகையில் இருந்து அறியமுடிகிறது. சிங்களச் சினிமாவிற்கு புது உத்வேகத்தை அளித்த பிரபல சினிமா இயக்குனர் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ் இவரின் மூத்த சகோதரராவர். 1921 ஜூலை 31ல் தெகிவளையில் பிறந்த இவர் இளமையில் இருந்தே ஓவியத்தில் மிக விருப்புடையவராக விளங்கினார். குழு 43ன் ஓவியக்கலைஞர்களுடன் இணைந்து தொடர்ந்து ஓவியக்களாகாட்சிகளை நடத்தினார். தனிமனிதக் கண்காட்சியின் மூலமும் இலங்கையிலும் வெளியிலும் தனக்கென்று ஓரிடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவருடைய ஓவியங்கள் ஆத்மீக உணர்வுகளை நன்கு வெளிக்காட்டுபவைகளாகவும் கிழக்கத்திய கலைச்சுவையை மரபுரிதியான கோடுகளால் சிறப்பாக பொருத்துபவைகளாகவும் அமைகின்றன என்று விமர்சகர்களின் பாராட்டைப் பெறுகின்றன.

தேடலும் படைப்புலகமும்

ஓவியர் அ. மாற்குவை கௌரவிக்குமுகமாக 'தேடலும் படைப்புலகமும்', ஓவியர் மாற்கு சிறப்புமலராக வெளிவந்துள்ளது. அ. யேசு ராசா, இ. பத்மநாபய்யர், அ. சுகுமார் இதைத் தொகுத்துள்ளார்கள். இது ஒரு தமிழியல் வெளியீடாகும். ஓவியர் மாற்குவைப்பற்றியும் அவர் ஓவியங்களைப்பற்றியும் நன்கு அறிவதுடன் சமகால ஓவியங்கள், நவீன ஓவியங்களைப்பற்றியும் இலகுவாக அறிய இத்தொகுதி - உதவுகின்றது. நவீனஓவியம் விளங்காதஓவியம் என்று ஒரு வகையாக ஒதுக்கப்படும் இக்காலத்திலே நவீன ஓவியத்துடன் ஈடுபாடு கொள்ளவும் சுவைக்கவும் இத்தொகுதி நமக்கு வாய்ப்பேற்படுத்துகிறது. சர்வதேச ரீதியாக நவீன ஓவியம் பற்றியும் நம் அக்கறையினை விரிவுபடுத்த இம்மலர் தூண்டுகிறது.

மாற்கு பற்றி ஒரு பகுதியாகவும், கலை, கலைஞர் பற்றி இன்னொரு பகுதியாகவும் இம்மலர் சிறப்பாக, பெறுமதி வாய்ந்ததாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சிங்கள ஓவியக்கலைஞர் பற்றியும், அவர்களின் நவீன ஓவியத்தின் தற்கால நிலைமைகள் பற்றியும் ஒரு சிறு குறிப்பாவது வெளிவந்திருந்தால் இம்மலர் இன்னும் நன்றாக பூரணமடைந்திருக்கும் என்று சொல்லலாம்.

இந்தச் சிக்கலான காலத்தில், இவ்வளவு சிரமத்திற்கு மத்தியிலும் இவ்வளவு அழகாக இந்த மலர் வெளிவந்ததே பெரியதொரு சந்தோசம்; பெரியதொரு திருப்தி. நவீன இலக்கியத்தில் ஓவியத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் அனைவரும் படிக்கவேண்டிய தொகுதி. ஆனால் விலைதான் 100 ரூபா.

ஹைக்கூக் கவிதைகளும்,

டங்காக் கவிதைகளும்

ஜப்பான் நாட்டில் இப்பொழுது கவிதைகள்

ரீ - சேட்டில் அச்சடிக்கப்பட்டு விற்பனையாகின்றன. மச்சிரரா என்பவருடைய கவிதைகள் தான் அப்படி பிரபல்யம் அடைந்திருக்கின்றன. ஜப்பானிய டங்கா வடிவத்தில் புதுமைகள் புகுத்தி எழுதப்படும். அக்கவிதைகள் பெரும் பாலானோரைக் கவருகின்றன. உதாரணமாக சில கவிதை அடிகள்.

'பெற்றோர்கள் சொல்கிறார்கள்
பிள்ளைகளை வளர்க்கிறோம் என்று
தோட்டத்தில் தக்காளி
தானாகவே பழுக்கிறது.'

'எனது சேட்டின்
வியர்வையின் மணம்
நீ தந்த பழக்கூழின்
ருசியைச் சொல்கிறது.'

நமது புதிய பண்டிதர்கள் ஹைக்கூக் கவிதைகள் எழுதுவது எப்படி என்று பாடம் நடத்துகிறார்கள். அதன்படி நமது கவிஞர்கள் ஹைக்கூக் கவிதைகள் எழுதவும் முனைகிறார்கள். எல்லாக் கவிதைகளையும் போக்குகளையும் படிப்பது மிகவும் நல்லது. அதற்காக நாமும் ஹைக்கூக்கவிதை எழுதவேண்டும் என்று ஒற்றைக் காலில் நிற்பது நமது சொந்தக்கவிதைப் போக்கை - சிதைப்பதாகவே முடியும். பெரும் பாலான நமது இளங்கவிஞர்களிடம் மேத்தா, வைரமுத்து தாக்கமே ஏற்படுகின்றது. ஹைக்கூக் கவிதைகள் என்று அது இன்னொருபுறம். தமிழ் நாட்டை விட நல்லதொரு கவிதைப் போக்கு இலங்கையில் வளர்ந்திருப்பதாக தமிழக விமர்சகர்களே ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். நம்மைநாம்ஒருதரம்உற்றுப்பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நமது கவிதை அமைப்பில் சுயமான புதுமைகள் செய்ய வேண்டும். பலநாட்டுக் கவிதைகளையும் நன்கு அறிந்து நமது கவிதை அமைப்பின் அடித்தளங்களை கண்டுணர்ந்து நமது கவிதைகள் புத்துணர்ச்சி பெறவேண்டுமே ஒழிய இன்னொரு நாட்டு பண்பாட்டில் நம் இலக்கியக் கொடிகளை படர விடக் கூடாது.

‘கேரளம்

லஜ்ஜிக்கட்டே!’

1985 டிசம்பர் 23ம் திகதி திங்கட் கிழமை (மலையாள மனோரம) தினசரிப் பத்திரிகை முதற் பக்கத்தில் வெளிவந்த மலையாள மகாகவி வைலோப்பிள்ளி ஸ்ரீதரமேனோனின் மரணச் செய்தி.

“மகாகவி வைலோப்பிள்ளி ஸ்ரீதரமேனோன் தனது 74வது வயதில் மரணமானார். ஓக்டோபர் 15ம் திகதி நேய்வாய்ப்பட்ட இவர் பூங்குன்னத்திலுள்ள இவரது நண்பரான டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணனுடைய வாசஸ்தலத்திலிருந்து சிகிச்சை பெற்றார். இராத்திரி 10-15க்கு காய்ச்சலும், மூச்சுத் திணறலும் ஏற்பட்டு 10-50க்கு மரணமடைந்தார். மரண நேரத்தில் அவருடைய மனைவி யானுமதியும், மகன் ஸ்ரீதரவ்ஜயனும் அருகிலிருந்தனர். கேரளத்தில் அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களில் மிகப் பெரிய கவிஞர் இவர். மகாகவி என்று அழைக்கப்படுவதை விட மலையாளிகளின் விருப்பத்திற்குரிய கவிஞர் என்று அழைக்கப்படுவதையே இவர் விரும்பினார். கல்லூரி நாட்களில் அந்தக் கல்லூரியின் ஆசிரியரும் அந்தக் காலத்தின் பிரபல கவிஞருமான குற்றிப் புரத்து கேசவன் நாயருடைய பரிச்சயம் இவருக்கு ஏற்பட்டது. இந்தக் கல்லூரி ஆசிரியரின் பரிச்சயம் ஸ்ரீதரமேனோன் ஒரு சிறந்த கவிஞனாக உருவாகுவதற்கு உதவியது. 1931ம் ஆண்டு முதல் 1966ம் ஆண்டு வரை கல்லூரி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். இந்த நீண்ட காலகட்டத்தில் நிறையக் கவிதைகள் எழுதினார். இவைகள் 12 தொகுதிகளாக வெளிவந்தன ‘கனி கொய்த்து’ (1947) சிறிரேக (1951) வித்தும் கைக்கொட்டும், ஒண்பாட்டுக்கார், குடிஒழிக் கல், ரிஷியசிருங்கமும் அலக்ஷாண்டரும் (இரு நாடகங்கள்) கண்ணிமணிகள் (குழந்தைக் கவிதைகள்) கடல் காக்ககள், கப்பவல்லரி, குருவிகள், விட, மகரக் கொய்த்து ஆகிய இவருடைய நூல்களில் அதிகமானவை பரிசு பெற்றவைகள். கப்பவல்லரிக்கு மத்திய அரசின் சாஹித்திய அக்கடமிப் பரிசும், சோவியத் ரஷ்யாவின் நேரு நினைவுப் பரிசும் கிடைத்தது. மகரக்கொய்த்துக்கு கேரள மாநில சாஹித்திய அக்கடமிப் பரிசும் வயலார் பரிசும் கிடைத்தது. வைலோப்பிள்ளி ஸ்ரீதரமேனோனின்

மிக உன்னத இலக்கிய சிருஷ்டி ‘மகரக் கொய்த்து’ என்னும் கவிதைத் தொகுதி. கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் மலையாளத்தில் வந்த இலக்கிய சிருஷ்டிகளிலெல்லாம் இது மிகச் சிறந்தது எனப்போற்றப்பட்டது.

1985 டிசம்பர் 24ம் திகதி எல்லா மலையாளப் பத்திரிகைகளிலும் ஸ்ரீதரமேனோனுடைய மரணச்சடங்கு பற்றிய செய்திகளை வெளியிட்டிருந்தது. அதில் நூற்றுக்கணக்கான ரசிகர்களும் ஆதரவாளர்களும் கலந்து கொண்டதாகவும் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தியதாகவும் கூறப்பட்டிருந்தது. அதிகமாக எல்லா மலையாளப் பத்திரிகைகளும் ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதி அவரைக் கௌரவித்திருந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் எல்லா பத்திரிகைகளும் ‘வானத்தமரன் வந்தான் காண்; வந்ததுபோல் போனான் காண்’ என்று புலம்பின.

ஆனால், அடுத்தநாள் அதாவது 1985 டிசம்பர் 25ம் திகதி ‘மலையாள மனோரமா’ பத்திரிகையில் ஸ்ரீதரமேனோனுடைய இறுதிச் சடங்குகளில் கலந்து கொண்ட ‘கேரள சாஹித்திய பரிஷத்’ தலைவர் சி. பி. சிறிதரனுடைய அறிக்கை ‘கேரளம் லஜ்ஜிக்கட்டே’ (கேரளம் வெட்கப்பட்டும்) என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. அதில் அவர் கூறுகிறார்.

“மலையாள மொழி என்றமே மறக்க முடியாத மகாகவி வைலோப்பிள்ளியுடைய மரணச் சடங்கு மலையாளிகளைப் பொதுவாகவும் இலக்கியக் காரர்களைச் சிறப்பாகவும் வெட்கப்படவும் அதிர்ச்சி அடையவும் செய்யும் ஒரு சம்பவமாகும்.

வைலோப்பிள்ளியுடைய இறுதியாத்திரையில் நான் பங்கெடுத்துக் கொண்டேன். அவருடைய இறுதி யாத்திரையைக் கண்ட போது எனக்கு மிகவேதனையும் அளவு கடந்த துக்கமும் ஏற்பட்டது. திருச்சூரில் இருந்து 12-30 மணிக்கு இறுதியாத்திரை தொடங்கியது. நானும் டாக்டர் ராகுலனும் உன்னிகிருஷ்ணன் புத்தூரும் சென்ற ஒரு காரும் அதற்குப்பின் வைலோப்பிள்ளியுடைய நெருங்கிய உறவினர்கள் நாலைந்து பேரும் வந்த

ஒரு காருமே இறுதியாத்திரையிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. வழியில் எந்த ஓர் இடத்திலும் அந்த இறுதியாத்திரையைப்பற்றி எந்தவித அக்கறையும் இருக்கவில்லை. யாருடைய இறுதியாத்திரை என்ற பிரக்ஞை கூட அங்கே யாருக்கும் ஏற்படவில்லை. திருவில்லா மல பஞ்சாயத்து மயானத்தில் எங்களுடைய கார்களிரண்டும் நின்றன. அங்கே ஒரு சிறு குழந்தை கூடக் கிடையாது. அப்பொழுது நாங்கள் மயானம் மாறிவந்து விட்டோமோ என்று நினைத்தோம். அங்கு வந்த அதே ஊரைச் சேர்ந்த பழைய வாத்தியார் ஒருவர் இறுதிச் சடங்கு நடைபெறும் மயானம் இது தான் என்று உறுகிப்படுத்தினார். இதுதான் அந்த மயானம் என்றால் எங்களுக்கு முன்பே தகனக் கிரியைகளுக்குரிய விறகுகளுடனும் வேறு சாதனங்களுடனும் வந்த லொறி எங்கே? வைலோப்பிள்ளியினுடைய பூத வுடலுடன் நாங்கள் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் உச்சி வெயிலில் லொறிக்காகக் காத்திருந்தோம், பிறகு லொறி வந்தது. அந்த லொறிக்காரர் களே சிதையை அடுக்கினார்கள். ஓர் ஆற்றின் கரையிலிருந்து அரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் ஒரு மணல் வெளியில் சிதை அடுக்கப் பட்டது. அவருடைய மக்களும் சொந்தக்காரர்களும் தகனக்கிரியைக்குரிய சடங்குகளைச் செய்து முடித்தார்கள். அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்களை எண்ணிச் சொல்லலாம். மக்களும் மருமக்களும் மகாகவிக்கு வைத்தியம் பார்த்த டாக்டர் ரி. ஏ. ராதாகிருஷ்ணனும் எரிமேரி பரமேஸ்வரன் பிள்ளையும் சேர்ந்து எட்டுப் பேர். நானும், ராகுலனும், உன்னிகிருஷ்ணன் புத்தாரும் திருச்சூர் கங்காதரன் மாஸ்டரும் கிருஷ்ணக்குட்டியும், கார்டிறைவரும் சேர்ந்து ஆறுபேர். அதே ஊரைச் சேர்ந்த இருவர். எல்லாம் பதினாறு பேர். பத்திரிகை நிபுணர்களில்லை. புகைப்படக்காரர் இல்லை, அரயல்வாதிகள் இல்லை, அக்கடமிக்காரர்கள் இல்லை, இலக்கிய ஈடுபாடுடையோர்கள் இல்லை.

2-45க்கு சிதைக்குத் தீவைக்கப் பந்தம் கொளுத்தினோம். அப்போது ஏ. ஐ. டி. யு. சி. என்ற பட்டி அணிந்த சிகப்புக் கோட்டும் சிகப்புத் தலைப்பாகையும் அணிந்த 20 பேர் வந்தனர். 'சவம் இவ்விடத்தில் எரிக்கக் கூடாது; இந்த ஆற்று நீரைத்தான் நாங்கள் குடிப்பது; இவ்விடத்தில் எரித்தால் நாங்கள் பொல்லாதவர்களாக மாறிவிடுவோம், என்றார்கள்.

நாங்கள் தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் அவர்களுடன் பேசிப்பார்த்தோம். மகாகவி வைலோப்பிள்ளி ஸ்ரீதரமேனனுடையபிரேதம் இது என்றும் சொன்னோம். 'யாருடைய பிரேதம் என்றாலும் இவ்விடத்தில் எரிக்கமுடியாது' என்று கூறிவிட்டார்கள். அந்த ஊர்க்காரரில் ஒருவர் அவர்களோடு பேசினார் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு அவ்விடத்திலொரு பிரேதம் எரிக்கப்பட்டதை எடுத்துச் சொன்னார். ஆனால், அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை' எரித்து முடித்ததும் சாம்பல், அடிமண் எல்லாவற்றையும் அப்புறப்படுத்திவிடுவோம்; அடுக்கிய சிதையை கலைக்கச் செய்யாதீர்கள். என்று கெஞ்சிப்பார்த்தோம்; அது ஒன்றும் அவர்களிடம் பலிக்கவில்லை. இனி வேறுவழி எதுவும் இன்றி சிதையைக் கலைத்து அவ்விடத்திலிருந்து கொஞ்சம் தூரத்திற்கு அப்பால் ஒரு வயலில் திரும்பவும் சிதையை அடுக்கினோம். இரண்டாவது சிதையை அடுக்கித் தீவைப்பதற்கு முன்பு வைலோப்பிள்ளிக்கு இறுதி மரியாதையைச் செலுத்துவதற்காக கவிஞர் சச்சிதானந்தனும் அவரின் நண்பர்கள் நாலைந்து பேரும் ஓடிவந்தார்கள்.

நடந்தவிடயம் இப்படி இருக்க அடுத்த நாள் காலைத் திசைகளில் எல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான ரசிகர்களும் அனுதாபிகளும் கண்ணீர் சிந்திக் கதறியழுதுகொண்டிருக்கும்போது மகாகவி வைலோப்பிள்ளி ஸ்ரீதரமேனன் அவர்களின் பூத உடலைத் தீ விழுங்கியது: பழைய புதிய தலைமுறை இலக்கியக்காரர்கள் அதிகமானோரும் நூற்றுக்கணக்கான ஊர் மக்களுமாக இறுதிச்சடங்கில் ஏகப்பட்டோர் கலந்து கொண்டார்கள் என்று செய்தி வெளியிடப்பட்டிருந்தது. கேரளமே, இலக்கியக் காரர்களே, அரசியற் கட்சிகளே, அரசே, மக்களே' நான் வெட்கப்படுகின்றேன்.

1985ல் மகாகவி ஸ்ரீதரமேனனுக்கு மலையாளிகள் கொடுத்த இதே மதிப்பையும் மரியாதையையும் இதற்கு முன்பே 1921ம் ஆண்டு மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் இறுதிச் சடங்கில் பதினொருபேர் கலந்துகொண்டதன் மூலம் தமிழர்கள் தங்கள் மகாகவிக்கு செலுத்திவிட்டார்கள்.

சுமார் 2000 நூற்றாண்டு

கைவேறு

கால்வேறாய்

அங்கங்கள் பொருத்திப் பொருத்தி

மனிதர்கள் தயாரிக்கப்படுவதை

நேற்று என் கனவில் கண்டேன்.

கண்கள் இருந்தன ஒரு பைக்குள்

மூக்கும் இருந்தது இன்னொன்றில்

முழங்கால் பின்மூட்டு

விலா குதி எல்லாமே

ஏற்கனவே செய்து கடைகளிலே தொழிக

தம்பதியர் வந்தார்கள்

புரட்டிப் புரட்டிச் சிலதை

பார்த்தார்கள் பின்னர்

விரும்பியதை எடுத்தார்கள்

கொண்டுபோய் கோர்வைசெய்யக் கொடுத்தார்கள்

வானம் புடவையாய் வெட்டுண்டு

கிடந்தது வீதியாய்

நான் நின்று பாதை

ஒருவன் வந்தான்

துவக்கோடு பூனை எலிதேடி அலைவதனைப்

பார்த்துப் புன்னகைத்தான்

அப்புறமாய் வீட்டுக்குள் நுழைந்து

காலில் இருந்த இருதயத்தைக் கழற்றி

மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டுப் படுத்தான்.

வெயிலோ கொடுமை

எரிச்சல் தாங்கவில்லை

அவன் பெண்டாட்டி எழுந்தாள் போனால் அங்கிருந்த

பொத்தானை அழுத்திவிட்டு நிமிர்ந்தாள்

இரவு.

உடனே சூரியன் மறைந்தது

நிலவு.

நான் இன்னும் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்து போயிருந்தால்

ஆண்டவனைக் குடும்பியிலே இழுத்து

தன்னுடைய புறங்காலை வணங்கச் செய்திருப்பாள்

மனிசி.

காலம் எனக்கு அவ்வளவு மோசமில்லை

எங்கிருந்தோ இந்த நூற்றாண்டுக்காகம்

கத்தியது

இடையில் நின்று முக்கியது

கா.....கா.....

ஓர் அப்பீல்

திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புக்கள்பற்றி

இன்றைய இளைய தலைமுறைப் புதுக்கவிதையாளர் பலர் தம்முடைய ஆதர்ஸ கவிஞர்களாக மூவரைக் குறிப்பிடுவதிற் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் மு. மேத்தா, வைரமுத்து, நா. காமராசன் ஆகியோர்களாவர்.

இந்த மூவரும் இன்றைய இளைய தலைமுறைப் புதுக்கவிதையாளர்களிடம் பெற்றிருக்கும் இடத்தை ஆற்றல் வாய்ந்த புதுக்கவிதையாளர்களான ஞானக் கூத்தன், வைத்தீஸ்வரன் போன்றோரோ அல்லது ஈழத்தில் ஜெயபாலன், கவி யரசன் போன்றோர்களோ பெற்றிருக்கவில்லை.

வைரமுத்து இப்பிரதேசத்திற் 'செங்கோல் செலுத்துவதற்கு' சினிமா ஒரு பிரதான வாய்ப்பாக இருக்கின்றது. ஆனால், மற்றிருவருக்கும் இந்த வாய்ப்பு குறிப்பிட்டுச் சொல்லுமளவிற்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் இவர்கள் முன் னுதாரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குச் சொந்தமான "வஸந்த வரிகள்" இன்றைய "கவிதை தேசத்தில்" செல்லுபடியாகும் "செலா வனிகள்" ஆகின்றன. இவர்களது கொகுதிகள் பெருவாரியான மறு பதிப்புக் களையும் பெற்றுவிடுகின்றன. இக்கவிஞர்களின் கவிதைகளிற் காணப்படும் கலைப் பெறுமானம் பற்றிய வெட்டுமுகமான ஆய்வுகள் முன்வைக்கப்படாமையே பல இளையதலைமுறைப் புதுக்கவிதையாளர்கள் இவர்களை ஆதர்ஸமாகக் கொள்கின்ற மாயைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

சென்ற ஆண்டில் இரா. வைரமுத்துவின் 'திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள்' பத்தா வது பதிப்பாக வெளிவந்தது. இது அவரது தொகுதிகளிலேயே முத்திரைப் படைப்பாக விதந்துரைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள 'கவி தை'களிற் பெரும்பாலானவை படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தும் கலைப்பெறு மானம் உள்ளனவாக இல்லை.

கவிதையும் ஏனைய கலைகளைப்போல படைப்பாற்றலும் அழகியல் அந்தஸ்தும் பொருத்தியிருக்க வேண்டிய ஒரு கலைவடிவமாகும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால், திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகளிற் கோர்க்கப்பட்டுள்ள பலவற்றை கவிதைகளே அல்ல என்று ஒரு தீர்ப்பை நாம் எழுதவேண்டியவரும். கவிதை என்பதும் அனு பவ வெளிப்பாட்டு அம்சத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு கலைவடிவம் என நாம் நம் பினால், இத்தொகுதியிலுள்ள பலவற்றில் காணப்படுகின்ற அனுபவ வெளிப் பாட்டு வரட்சி அவை கவிதைகளல்ல என்னுமோர் தீர்மானத்திற்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும்.

பிரதானமாக மூன்று அம்சங்கள் (அவற்றைக் குறைபாடுகள் என்றும் குறிப்பிடலாம்) இதற் காணப்படுவதனை அவதானிக்கலாம்.

1. சொல் விளையாட்டுக்கள்
2. அதித பிரச்சாரப் பண்பு
3. இறுக்கமின்மை அல்லது தொய்வு

நாயக்கர் காலத்திற் காணப்பட்ட வித்துவச் செருக்கின் மலிவுப் பதிப்பாகவே இதிற்காணப்படும் பெரும்பாலான கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. சொற்களை இழைத்து சந்தனப்பின்னங்களுக்குள் சதுரங்கம் ஆடவைத்து நாயக்கர் காலப் புலவர்கள் செய்யுள் வீதியிற் காட்டியவிளையாட்டை வசன "விலாசத்தில்" நொய் மைப்படுத்தி சொல்லாடுகின்றார் இந்தக் கவிஞர். கவிதையிற் காணப்பட வேண்டிய கலைத்துவம் எக்கேடுகெட்டாலும் சரி என்ற தோரணையில் 'நாம் கவிதை எழுதுகின்றோம்' என்ற எந்தவிதமான கரிசனயுமின்றி சொற்சதுரங்க மேடையில் லாவகமாகக் காய்களை நகர்த்தி 'கவிதை' எழுதியிருக்கின்றார். இதனால்

இவரை ஆதர்ஸமாகக் கொள்ளும் பலர் இந்தச் சொல்வினையாட்டுக்கள் தான் கவிதை என்கின்ற ஒரு தப்பான அபிப்பிராயத்திற்கு மீண்டும் இட்டுச் செல்லப் படுகின்றனர். இவருக்குச் சொந்தமான “அந்தப்புரவரிகள்” தான் கவிதை என்ற மாயை திரும்பவும் புதுக்கவிதையாளர்கள் பலரிடம் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

நூற்றாண்டுக் காலமாகச் சொல்லுக்குச் சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ்க்கவிதைக் கிளியை பாரதி என்ற மக்கள் கவிஞன் சுதந்திர வானத்தில் சிறகடிக்க வைத்தான் அவனின் வாரிசு நாங்கள் என்ற கட்டியத்துடன் மேடைக்கு வந்த இன்றைய கவிஞர்கள் சிலர் ஒரு புதிய பண்டிதப்பரம் பரையைத் தோற்றுவிக்குங்கைங்கரியத்தைக் கச்சிதமாகச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். கல்யாண தேசம், கர்வக் கனவுகள், விடியல் முதலிய பதங்களை வைத்துக் கொண்டு ஒரு கவிதைத் தொழிற்சாலையை லாபகரமாக இயக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை இன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்கு இவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இந்தச் சொல்லுக்குகளில் எங்கேயாவது ஒரீடத்தில கவிதையின் இராகங்கள் மீட்டப்படுகின்றன என்பதற்காக (உ-ம் தீயில் அங்கே தேன் வடிகிறதா - அந்தி என்ற கவிதை) இவை எல்லாவற்றையுமே கவிதைதான் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. “வரையக் கொண்டு வந்த வர்ணக் கின்னம் சூரியனின் தடுக்கிச் சிந்திவிட்டது. ஆனால், சிந்தியதெல்லாம் சித்திரமானது” போன்றவரிகள் இவற்றின் காணப்படும் கவிதைத்தன்மையின் சாயல் கள்தாம். அதற்காக எல்லா ‘வெத்து வேட்டு’க்களையும் கவிதைகள் என்று எப்படி அங்கீகரிக்க முடியும்?

அற்புதமாகச் செய்திருக்கும் சிலகவிதைகளின் கூட அதிதப் பிரச்சாரப்பண்பு மேலோங்கி நிற்கின்றது. இது கவிதையின் பாரத்தைக் குறைத்து விடுகின்றது. உதாரணமாக ‘உறக்கம் கலைவதெப்போ, மயக்கம் தெளிவதெப்போ’ என்ற கவிதையில் ‘பாரத தேவீ! சுதந்தரா? எழு! நீ கிடப்பதென்ன உறக்கத்திலா? மயக்கத்திலா? பார்! - என்ற தொடர்க்கவரிகளே அதித பிரச்சாரத் தன்மையை அப்பட்டமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அதேவேளை இதே கவிதையில் ‘வெளி நாட்டான் இட்ட விலங்கை உருக்கி உள்நூர் விலங்குகள் உற்பத்தி செய்தது போன்றவரிகள் தேசிய முதலாளித்துவ எழுச்சியை அழகுறச் சித்தரிக்கின்றன. இப்படி அற்புதமாகச் சொல்லப்படும் கவிதைவரிகள் கூட கவிதை என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து இறங்குவதற்கு இந்த அதித பிரச்சாரப்பண்பு வழிசமைக்கின்றது.

‘கம்பனுக்கு ஒரு கேள்வி, மன்னிப்பு பரிகாரமல்ல... ஆகிய இரண்டு கவிதைகளிலும் அழகாகச் சித்தரிப்பதில் நிறைவான வெற்றியைக் காணும் உச்சநிலைமைக்கு அருகில் வைரமுத்து வந்திருக்கின்றார். ஆனால், இப்படித் தேறுகின்ற ஒரீடு கவிதைகளின் கூட இறுக்கமின்மை என்ற குறைபாடு இதன் வெற்றியின் இறுதிநிலையில் போடப்பட்ட ‘பெளக்களாகவே தெரிகின்றது கம்பனுக்கு ஒரு கேள்வி அற்புதமாக செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (இதன் வெற்றிக்கு சந்தம் கூட ஒரு வகையிற் காரணமாக அமைகின்றது.) “இந்திர லோகத்து இளசுகளை தேவரெல்லாம் மோகக் கிறுக்கெடுத்து முந்நாறு முத்தமிட முத்தமிடும் கூத்துகளை மூத்த நிலா பார்த்துவிட... இட்ட முத்தத்து எச்சிற் கறையளிக்க வட்டில் அமுதெடுத்து வாய் கழுவ” என்று கடைந்தெடுத்து உரிக்கிய கவிதை நெய்யில் “உன்னை இதுவரைக்கும் ஒரு கேள்வி கேட்கவில்லை” என்று தண்ணீர் வரிகளைச் சிந்தவைத்து அக் கவிதையிற் காணப்பட்ட ஒவிய ஒத்திசைப்பை கிலும்பலாக்கி விடுகின்றார். அது போல “மன்னிப்பு பரிகாரமல்ல” என்ற கவிதையில் அழகான ஒரு படத்தை வரைந்து இறுதியில் “மதம் ரேஸிகலுக்கு மன்னிப்பைத்தானே வழங்குகின்றது. மறு வாழ்வை...?” என்று அவசியமற்ற ஒரு தீர்ப்பை எழுதி விரிசலடையச் செய்திருக்கின்றார்.

மொத்தத்தில் இக்கவிதை நூல் கவிஞர் வைரமுத்துவைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை வலுப்படுத்துவதைவிட அதனைக் குறைத்து விடவே வழிவகுக்கின்றது. ‘இத்தனை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். அவற்றின் இத்தனை அதிக மறுபதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன என்பதற் கொள்ளும் “ராஜ கர்வத்தை” விட ஒரு சில தான் என்றாலும் முத்திரைக் கவிதைகள் படைத்துள்ளேன் என மார்தட்டும் வகையில் வைரமுத்து கவனம் செலுத்துவது அவருக்கு நல்லது.

தங்களுக்கிடையில் மூத்தோர், இளையோர், என்ற சுவர்களை எழுப்பி வைத்துக் கொண்டு அதிகம் பேர் எழுதி வருகிறார்கள். 'மூத்தோர்கள்' என வகுப்பட்டுக் கொள்பவர்களிடமிருந்தே பொதுவாகப் பேட்டி எடுத்துப் பிரசுரிப்பது வழக்கம்.

அவ்வாறு செய்யாமல் - இலக்கியத்தின் ஆழம் - இளைய தலைமுறையினரிடம் எந்தளவுக்கு வியாபித்துள்ளது என்பதை அறிவதற்காக, கல்முனை கார்மல் பாத் திமா கல்லூரியில் விஞ்ஞான பிரிவில் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் சஞ்சீவ் சிவகுமார் என்ற மாணவனிடம், "பேட்டி" என்று தெரிவிக்கப்படாமல் கறக்கப்பட்ட 10 நிமிட நேர உரையாடல் இதுவாகும்.

இலக்கிய இயக்கங்கள் இன்னும் செய்ய வேண்டிய மிக அவசியமான கடமைப்பாடுகளுடன் தான் உள்ளன என்பதைத் தெளிவாக்கி நிற்கின்றது இவ்வுரையாடல். குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய எத்தனையோ விடயங்களை இனங்காட்டிக் கொடுக்கவேண்டியது முக்கிய கடமைப் பாடாகும்.

- 'குன்றின் ஞரல்' - சஞ்சிகையில் (மார்ச்-7, இதழ்-12) உங்கள் கவிதை முன்னுரையது பரிசைப் பெற்றதன் பின், ஏதும் எழுதவில்லையா...?
அதிகமாக வானொலியில் தான் எழுதுகிறேன்... ஆனால் எழுதுவதற்கு வீட்டில் விடுகிறார்கள்... படிப்பு முடிந்தபின் எழுதச் சொல்கிறார்கள்...
- அப்படியானால் படிப்பு முடிந்ததன் பின்னர் தான் இனி இலக்கியம் ?
அப்படியென்றில்லை... இடைக்கிடை ஏதாவது வாசிக்கவேண்டியேற்படுகிறது..... அதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை..... இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு நாவல் படித்தேன்...

- யாருடைய நாவல்...?
வந்து..... (அதிக நேரத்தின் பின்)... அகிலன் எழுதியது.
- நாவலின் பெயர்...?
(நெடுநேரமாக தோல்வியுடன் சிரிக்கிறார்)... மறந்து போயிட்டுது...
- எமது பத்திரிகைகளில் வரும் வாராந்தக் கதைகளைப் படிப்பதில்லையா...
சென்ற வாரம் வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியிருந்த கொடிக்கு... கொடிக்கு.....
- கொடிக்கேங்கும் கொப்புக்களா...? (வீரகேசரி 08-03-88) ஆம்...
- யார் எழுதியிருந்தார்...?
...நன்றாகப் பார்க்கவில்லை..... (இந்திரன் - குமாரு)
- கல்முனைப் பிரதேச எழுத்தாளர்களில் உங்களுக்கு எவரையும் தெரியாதா...?
ஏன் தெரியாது...
கலைமகள் ஹிதாயாவைத் தெரியும்... சடாட்சரத்தையும் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன்.....
இன்னுமொருவர் இருக்கிறார் பாண்டிருப்பில்...!
- எமது பிரதேசத்தில் வெளியாகும் ரோணியோ பத்திரிகைகளில் எழுதுவதில்லையா...?
ஒழுங்காக வாசிக்கக் கூடக் கிடைப்பதில்லை... (நான் கேட்காமலேயே அவர் தொடர்கிறார்) அவற்றில் அதிகம் புதுக்கவிதை மாதிரியே இல்லை... அதைவிட "ஹைக்க" பரவரையில்லை... இதில் ஒரு அர்த்தமாவது இருக்கும்...
- உங்களுக்கு யாருடைய திரைப்படம் அதிகம் பிடிக்கும்...?
திரைப்படங்கள் பார்ப்பதில்லை.
- அப்படியென்றால் அமுகுணர்வில் நாட்டமில்லையா...?
அப்படியென்றில்லை... மாருதியின் ஓவியங்களை விரும்பிப் பார்ப்பேன்...!
(பாடசாலையில் இடைவேளைக் கான மணி ஒலிக்கிறது)

யானைக்கு முந்திய மணியோசையைப் போல் அமைந்து விடுகிறது. பாலமுனை பாறுக்கின் 'பதம்' கவிதை நூல் சம்பந்தமான எல்லாக் கூட்டங்களிலும் திரு. மருதூர்க் கொத்தன் அதற்கு வழங்கிய முன்னுரை. திரு. மருதூர்க்கொத்தனின் முன்னுரை சம்பந்தமாகக், குறிப்பாக கடைசிப் பந்தி பற்றி என் ஆட்சேபணையைச் சொல்லியாக வேண்டும். அது ஓர் இலக்கியப் பொறுப்பற்ற அனுமானம். பிச்சமுர்த்தி தோல்வியடையவும் இல்லை. மேத்தா என்பவர் கவிதைகள் தரவுமில்லை. புதுக்கவிதை என்றதும் மேத்தா, வைரமுத்து, நா. காமராசன் பெயர்களைப் பிரஸ்தாபிப்பவர்கள் சி. மணி, லேனுகோபாலன், பலராமன், ஞானக்கூத்தன், வைதீஸ்வரன், பசுவய்யா, விக்ரமாதித்யன், ஆத்மாநாம், யேசுராசா, சேரன், வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன், ஊர்வசி, சோலைக்கிளி போன்றோரின் கவிதைகளைப் பற்றியும் அறிய சற்று முயற்சித்தால் என்ன? எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்துவதெனில் அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டியது பொருத்தமற்ற முன்னுரையல்ல. க்ளுக்கோஸ் பக்கெற்தான் என்பது என் அபிப்பிராயம். க்ளுக்கோஸ் பக்கெற ஒன்றின் விலை 8/10 தான் ஆகிறது.

உணர்வுகளுடன் கைகோர்த்த, அல்லது கைகோர்த்து இடைவெளியைக் குறைக்க முனையும் சொற்பமான சொற்கள், அதுவும் சீரான கூரான சொற்கள், சொற்களை உள் வாங்கியவுடன் படிப்பவன் மனதில் உருவாகிவிடும் காட்சிகள்..... இவை நல்ல கவிதைக் குரிய சில அம்சங்கள் என்பேன். கவிதையில் சமூகப் பெறுமானம் எத்தனை கிலோ, கலைப் பாங்கு எத்தனை கிராம், ஓசையின் கிலோ ஹெர்ட்ஸ் எவ்வளவு தென்பட வேண்டும் என சமையல் குறிப்புப் பாணியில் மேலதிக விபரங்கள் என்றால் தரமுடியாது.

கவிதைகள் என நம் மக்கள் பரிச்சயப்பட்ட ஒரு வடிவத்தில் பாலமுனை பாறுக்கின் கவிதைகளும் அமைகின்றன. பேடித்தனத்துக்கோ அதர்மத்துக்கோ துணை போகும்படி தன் கவிதைகள் எவற்றிலும் இவர் சொல்லவில்லை. கவிதையில் மிக நன்றாக வரக்கூடிய அனுபவப்பொறிகள் இவரிடம் இல்லாமலில்லை. காதலிக்கு ஒரு கடிதம், தலைவரே பேசுங்கள், சிவப்புக்கோடு ஆகியன அத்தகையவை. ஆனாலும் அந்த அனுபவப் பொறிகள் இக்குறிப்பிட்ட கவிதைகளில் கூட சரியாகப் பற்றிக் கொள்ளவில்லை என்பதுதான் என் ஆதங்கம். சொற்களின் விரயம், வீண் பிரயோகம், ஜனரஞ்சகப்படுத்தும் தன்மை (கவியரங்குக் கவிதைகள்) போன்ற காரணங்களால் கவிதை ஒரு மாயமானைப் போல் இவர் கையில் அகப்பட்டாமல் ஒடிக்கொண்டே யிருப்பதாக எனக்குப்படுகிறது.

கிடைத்த இன்னொரு கவிதைத் தொகுப்பு, திரு. செ. குணரத்தினத்தின் 'நெஞ்சில் ஒரு மலர்'. சாதனையாளர் ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் இன்று நம்மிடையே இல்லை இருந்திருந்தால் பத்தாயிரம் கவிதைகள் எழுதிவிட்டுத்தான் ஓய்வேன் என்ற செ. குணரத்தினத்துக்கும்,

ஆனந்தனுக்குமிடையே கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பெறுவது குறித்துப் போட்டி ஏற்பட்டிருக்கும். வீரப்பா பாணியில் 'சபாஷ்! சரியான போட்டி' என்று நானும் சொல்லியிருப்பேன். திரு. செ. குணரத்தினம் நிறைய எழுதியும் கூட மனதில் பதிய மறுக்கும் ஒரு கவிஞர். அவருடைய முக்கியமான குறைபாடு தேய்ந்து போன சொற்கள்தான். அவர் வார்த்தைகளைக் கையாளும்போது வயது போய்த் தெருவுக்கு வந்துவிட்ட விபச்சாரி ஒருத்தியின் ஒப்பனைகள்தான் ஞாபகத்திற்கு ஒடி வருகிறது. ரயில் பயணத்தில் சதா தூக்கத்தில் இருக்கும் பயணி போன்ற திரு. செ. கு.வுக்கு இறங்கும் இடம் (10000 கவிதைகள் எழுதி முடிப்பது) மாத்திரமே ஞாபகம்.

87ல் வெளிவந்த 102 தமிழ் படங்களுள் பின்வரும் ஏழு படங்கள்தான் என் கணிப்பில் தேறுகின்றன. இனி ஒரு சுதந்திரம், காணி நிலம், கடமை - கண்ணியம் - கட்டுப்பாடு, நாயகன், பூவிழி வாசலிலே, ரெட்டை வால் குருவி, பேசும் படம் ஆகியன. இவை பிரமாதமான படங்கள், என என்னால் ஆனந்தக்கூத்தாட ஓடியவில்லை. கதையமைப்பு, கதையைத் திரையில் வெளிப்படுத்திய முறை, நடிப்பு, தொழில் நுணுக்கம்... இப்படிச் சில அம்சங்களிலாவது தம்மை ஒரளவு அடையாளங் காட்டிய படங்கள் இவை. இவற்றுள் பேசும் படமென்ற பேசாத படத்தை இயக்கியவர் சிங்கிதம் சீனிவாசராவ். இயல்பான மௌனத்துடன் படம் நகர்கிறது என்று சொல்வதிலும் பார்க்கக் கதாபாத்திரங்கள் மௌனவிரதம் அனுஷ்டிக்கின்றன என்ற உணர்வே மேலோங்குகிறது. எனினும் தமிழில் சில நல்ல படங்கள் தோன்றுவதற்கு இத்தகைய படங்களின் தேவையை மறுப்பதற்கில்லை.

திரையரங்கு நிறைந்த மக்களுடன் 'விராகய' பார்த்தது ஒரு வியப்பான அனுபவம், 'விராகய' நிராசைகளுடன் மரித்துப் போன ஒரு மனிதனின் சரித்திரம். மார்ட்டின் விக்ரம் சிங்கஹாவின் இந்நாவலுக்குத் திரைப்பட வடிவம் கொடுக்க திஸ்ஸ அபேசேகர மிகவும் சிரமப்பட்டே வெற்றியடைந்திருக்கிறார் என்பதைக் காட்சி நகர்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. ஆறிலிருந்து அறுபது வரை என்ற தமிழ்ப்படமும் விராகய என்ற இந்தச் சிங்களப் படமும் கலை வடிவமொன்றின் அசலுக்கும் போலிக்கும் நல்ல உதாரணங்கள்.

இன்னமும் குரங்குச் சேட்டை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் நம் தமிழ் சினிமாக்காரர்களை இவ்வேளை எண்ணி எரிச்சலடையாமல் இருக்க முடியவில்லை. என் கையில் அதி காரமிருக்குமானால் இரண்டு சட்டங்களை உடனே இயற்றுவேன்.

1. இதுவரை வெளிவந்த (10 அல்லது 15 படங்கள் விதிவிலக்கு) தமிழ்ப் படங்களைக் குறைந்தது ஐந்து வருட காலத்துக்கு எக்காரணம் கொண்டும் மறுபடி திரையிடுவது தடுக்கப்பட்டுள்ளது.
2. விசு, ராஜேந்தர், பாக்யராஜ், எஸ். பி. முத்துராமன், ஏ. வி. எம். செட்டியார்கள், எஸ். ஏ. சந்திரசேகரன், ராமநாராயணன், பாலச்சந்தர் போன்ற 'மேதைகள்' மறு அறிவித்தல் வரும்வரை வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்படுகிறார்கள். மும் ! மும் ! மும் !

A tribute to the gracious people

THE TASTE OF
COCA COLA

BENNET STORES, MAIN ROAD, POTHUVIL.

உள்ளது உள்ளபடி
துல்லியமான இசையின்பம்
புதிய, பழைய தமிழ்த் திரைப்படப் பாடல்கள்
இசைத் தட்டுகளில்
சுழலும் ஒரே இடம், கல்முனையில்
பிரஸாத் ஓடியோ சென்ரர்

புதிய, பழைய
தமிழ், பிற மொழித் திரைப்படங்கள்
இவற்றுள்
எதன் ரசிகர் நீங்கள்?
எம்மிடம்
வந்து தெரிவு செய்யுங்கள்.
சிவிலியா வீடியோ சென்ரர்

22, அம்மன் கோயில் வீதி, கல்முனை.